

Kontrollen med Sognekommunerne. Men den kan ikke optage Amtsraadene meget stærkt. Det er hovedsagelig Kontrol med, om en Sognekommune stifter Gæld, som den ikke har søgt Hjemmel til, eller laaner til løbende Udgifter. I saa Fald er de udenfor det, som er det rigtige, og saa maa Amtsraadet træde ind overfor dem. Jeg tror, at de andre Opgaver, som Amtsraadene har, er rent kommunale, baade Veje og Sygehuse er kommunale Opgaver. Ligesom en Bykommune har sit Sygehus, og det er en rent kommunal Opgave, er det ogsaa her kommunale Opgaver, ikke Statsopgaver. Jeg mener derfor ikke, der er nogen Grund til at skelne mellem Opgaverne. Til Slut vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, at jeg mener ikke at have sagt, at det ikke var et Fremskridt, at vi fik den almindelige Valgret til Kommunerne. Jeg mener at have sagt, at det, der bevirkede, at vi fik den, var ikke først og fremmest det, at Kommunerne før var slet styrede, men det var et almindeligt demokratisk Krav, der maatte respekteres.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo nævnte et Sogneraad, hvor Amtsraadet gentagende maatte paalægge at anskaffe en Kassebog. Det drejede sig dér om en ganske bestemt Kassebog, som Sogneraadsformanden fik Paalæg om at anskaffe. Det var ikke saaledes, at han ikke førte en Kassebog, der var overhovedet intet i Vejen med hans Regnskaber, der var til Punkt og Prikke, hvad der skulde være, og det er da meget at foretrække for de Tilfælde, hvor man vel har Kassebog, men hvor der dog bliver store Huller bagefter. Og det har vi jo set Eksempler paa. Naar det ærede Medlem mente, at Venstres Ungdom gaar i Gangkurv, tager han ganske fejl. Nej, Venstres Ungdom bevæger sig fuldkommen frit, godt og fast paa Jorden, og de har Raad til at tage Talere fra andre Sider end deres egen for at søge Oplysning. Det er det virkelige Forhold.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Sundbo har Ordet for en kort Bemærkning.

Sundbo: Jeg fik ikke at vide, om vi har de rigtige Ministre eller ikke. Den højtærede Minister sagde, at vi kunde stille en Dagsorden, saa skulde vi nok faa det at vide. Vi har ikke noget at gøre med at stille Dagsordener, det er ikke os, der er Regeringsparti. Ministeren kunde udmærket godt tage Anledning af den Efterlysning, jeg foretog baade i Lørdags og i Dag, men Ministeren føler aabenbart ikke Trang dertil, og Ministeren synes....

Formanden: Jeg beder det ærede Medlem om at bruge Tiden for den korte Bemærkning til at omtale det Lovforslag, der foreligger.

Sundbo: Min Bemærkning var foranlediget af Ministerens Udtalelse.

Formanden: Nej, det ærede Medlem har givet Anledning.

Sundbo: Ja, men Ministeren har svaret mig, og saa maa jeg ogsaa svare paa Ministerens Udtalelse.

Formanden: Det kan ikke fortsættes.

Sundbo: Den højtærede Minister sagde, at dette med det islandske Nævn vedkom ikke Sagen. Jeg skal gøre Ministeren opmærksom paa, at jeg har omtalt Diæterne til det islandske Nævn, fordi Ministeren saa overlegent afviste Spørgsmaalet om Diæter til Kommunalbestyrelsesmedlemmer. Jeg forstaar ikke, at det skal være nødvendigt at give saa høje Diæter til det islandske Nævn og slet intet til Kommunalbestyrelsesmedlemmerne. Jeg har intet imod, at det islandske Nævn faar sine Diæter og sine Middage og sine Sejlture, det er dem fuldstændigt tilladt, men saa maa ogsaa Kommunalbestyrelsesmedlemmerne kunne faa en rimelig Godtgørelse for deres Arbejde.

Naar den højtærede Minister taler om, at Opholdstiden i Kommunen skal være psykologisk og erhvervsmæssig begrundet, saa ved jeg ikke, hvad han forstaar dermed, det er meget taagede Udtryk. Det forekommer mig, at det var bedre, om der blev fastsat en bestemt Tid, kortere end der nu er, og det kunde vi maaske forhandle om i Udvalget.

Naar den højtærede Minister med Hensyn til Fattighjælpen fremdeles er ganske overlegen, maa jeg fastholde, at en Del af Ministerens Virksomhed har gaaet ud paa at drive arbejdsløse Folk over paa Fattigvæsenet. Arbejdsløsheden er en Ting, som man ikke selv er Herre over, og naar man uforskyldt er drevet ud i Arbejdsløshed, er det ganske urimeligt, at man foruden den Nød, man lider ved at være arbejdsløs, ogsaa skal miste sin Valgret. Det er derfor ligesom den Gang, da Christen Berg og J. C. Christensen indbragte et tilsvarende Forslag som det, vi har indbragt her, nødvendigt, at man faar Grænserne for Fattighjælpens Virkninger ganske betydeligt indskrænket. Ministerens og hans Partis Frontforandring paa dette Punkt falder nøjagtigt